

Решение № 60437

Номер 60437

Година 13.07.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 12.06

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Райна Русева

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440101407

по описа за

2019

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на делото са предявените искове от ищцата Р. С. Х. срещу ответника „***“ Е. като се прогласи нищожността на клаузите за възнаградителя лихва и споразумението за допълнителен пакет услуги посочени в раздел VI от договор за потребителски К. №*/29.02.2016г. и се обяви на основание чл.22 от ЗПК недействителността му в цялост, с произтичащите от това последици по чл.23 от ЗПК, като на основание чл.55 от ЗЗД ответникът „***“ Е. предвид недействителността на договор за потребителски К. № */29.02.2016г., да бъде осъден да заплати на ищцата Р. С. Х. с ЕГН * сумата в общ размер на 8 927,06 лева, ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на иска в съда 29.11.2029г., от която:

3728,28 лева - представляваща общия размер на недължимо платена и получена от ответника възнаградителна лихва.

4 519,80 лева - представляваща недължимо платено и получено възнаграждение за допълнителни услуги от ответника.

623,98 лева - представляваща заплатена без годно правно основание сума.

Твърденията на ищеца са, че на 29.02.2016г. между ищцата Р. С. Х., като кредитополучател, и „***“ Е., като кредитор, е сключен договор за потребителски К. № */29.02.2016г., по силата на който ответникът е отпуснал заем в размер на 5000 лева. С договора са уговорени 36 - месечен срок за връщане на кредита и възнаградителна лихва. Под претекст за да си гарантира отпускането на кредита, представителят на ответника е „посъветвал“ ищцата да подпише допълнително споразумение. При условията на крайна необходимост тя се е съгласила да попише споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, които от своя страна представляват действия по усвояването и управлението на кредита, както следва: приоритетно разглеждане и изплащане на потребителски К.; възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски; възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски; възможност за смяна на дата на падеж; улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства. В нарушение на материалния закон за предоставянето на допълнителните услуги се дължало допълнително възнаграждение. От съдържанието на самия договор се установява, че в позиция VI се съдържат параметрите на предоставения К., както следва: сума на кредита - 5000 лв., срок на кредита - 36 месеца, размер на вноската 243,98 лв., ГПР 49,89% и ГЛП 41,17%, лихвен процент на ден - 0.11, дължимата сума по кредита - 8783,28 лева. Посочено е и възнаграждението за закупен пакет от

допълнителни услуги в размер на 4 519,80 лева и размерът на вноската по този пакет в размер на 125,55 лева. Посочени са размера на общото задължение - 1 3303, 08 лева, общ размер на вноската 369.53 лева и дата на погасяване - 2 ден от месеца. Впоследствие са подписани 4 броя анекси, с три от които е договорено отлагане на заплащането на вноски и с един е предоговорена падежната дата. Изпълнението на договора е обезпечено със солидарна отговорност.

Към настоящия момент договор за потребителски К. № */29.02.2016г. е прекратен поради изплащане на дължимите вноски по договора. Общият размер на извършените от ищцата плащания е 13 927,06 лева, от които 5000 лева - главница, 3783,28 лева - възнаградителна лихва, 4519,80 лева- допълнителни услуги и 623,98 лева - без основание.

Подписаният между ищцата Р. С. Х. и „***“ Е. договор за потребителски К. №*/29.02.2016г. съдържа нищожни клаузи по смисъла на чл.26, ал.1, пр.1, 2 и 3 от Закона за задълженията и договорите и чл.21 от Закона за потребителския К.. Договорът за потребителски К. е с императивно определеното съдържание по чл.11, ал.1 от ЗПК. В случай, че липсва или е налице нищожност, на който ѝ да е от елементите по чл. 11, ал.1, т.7-12 от ЗПК се обуславя недействителността на договора на основание чл.22 от Закона за потребителския К., с произтичащите от това последици по чл.23 от ЗПК, а именно потребителят дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължи лихва и други разходи по заема. Доводите и аргументите за нищожност на клаузи, които от своя страна обуславят недействителността на договора и неоснователното обогатяване на ответното дружество са следните:

В нарушение на чл.11, ал.1, т.9 от Закона за потребителския К. (ЗПК), в договор за потребителски К. № */29.02.2016г. и общите условия към него не са посочени условията за прилагане на договорения лихвен процент. Освен това, клаузата за възнаградителна лихва е нищожна поради противоречието ѝ с добрите нрави.

В случая в договора е посочено, че годишният лихвен процент е 41,17 %. Липсва обаче уговорка за условията за прилагането именно в този му размер. Липсва уточнение на базата, въз основа на която се начислява лихвеният процент - дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Т. е., не става ясно как е разпределен лихвеният процент във времето - върху цялата дължима главница или е съобразно поетапното ѝ намаляване. Оттук не става ясно как е формирана възнаградителната лихва и защо възлиза на претендирания размер. Нито в договора, нито в погасителния план към него, има отбелязване какъв е общия размер на дължимата за срока на договора възнаградителната лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се установи при какви условия /начини/ е приложен лихвеният процент и дали същият отговаря на посочения от кредитодателя фиксиран размер от 41,17 %. Следователно е налице нарушение на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, с произтичащите от това последици по чл.23 от ЗПК, а именно потребителят дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, без да дължи лихва или други разходи по кредита.

В решение №378/18.05.2006 г. по Г.д. №315/2005 г. на ВКС, II ГО е посочено, че максималния размер на договорната лихва е ограничен единствено от чл.9 ЗЗД, съгласно който страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на добрите нрави; противно на добрите нрави е да се уговаря компенсаторна лихва за забава, надвишаваща трикратния размер на законната лихва и възнаградителна лихва по обезпечен заем, надвишаваща двукратния размер на законната лихва. От съдържанието на договор за потребителски К. № */29.02.2016г. категорично се установява, че изпълнението му е обезпечено със солидарна отговорност от страна на Васил Неделчев Дичев.

Ето защо, клаузата за възнаградителната лихва е нищожна на основание чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД. Нарушението на чл.11,ал.1,т.9 от ЗПК води до недействителност на договора на основание чл.22 ЗПК, поради което съгласно чл.23 ЗПК потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и лихвата.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договора за заем следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за К., като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към закона начин. В процесния договор е посочен годишен процент на разходите, но не е ясно нито какво включва, нито как е формиран. Несъобразяването на договора с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК също представлява самостоятелно основание по чл. 22 ЗПК за недействителност. В нормата на §1, т.2 ДР ЗПК е посочено, че „Обща сума, дължима от потребителя“ представлява сборът от общия размер на кредита (отпусната в заем сума) и общите разходи по кредита. Последните са регламентирани съответно в §1, т.1 ДР ЗПК и по своето същество представляват годишен процент на разходите (ГПР) по смисъла на чл.19, ал.1 ЗПК, според който Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения К.. Липсата на тази яснота в съдържанието на договора и общите

условия към него води до извода, че няма разписани ясни правила определящи общата сума дължима от потребителя и от какви пера е съставена, съответно договора е недействителен на основание чл.22, във вр. чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК.

Към датата на сключване на процесния договор (29.02.2016г.) е в сила (от 23.07.2014 г.) разпоредбата на чл.19, ал.4 и ал.5 от ЗПК, според която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения (чийто размер според посоченото в интернет страницата на БНБ е в размер на 0,00% към момента на сключването на договора и този процент не е променян и до настоящия момент), а клаузите в договори, надвишаващи този размер, се считат нищожни. Това означава, че клаузата от договора, касаеща годишния процент на разходите е нищожна на основание чл.21, във вр.19, ал.5, във вр. ал.4 от ЗПК, по архумент чл.11, ал.1, т.10, във вр. чл.22 от ЗПК договора е недействителен и е приложима последицата на недействителност посочена в чл.23 ЗПК.

Подписаното при условие на крайна необходимост споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги е нищожно на основание чл.21, ал.1 ЗПК, тъй като е в противоречие с материалния закон.

Уговореното в договора за потребителски К. възнаграждение за допълнителни услуги не се дължи на основание чл.10а ЗПК. Споразумението касае "услуги", които по своята същност са пряко свързани с усвояването и управлението на кредита. Усвояването е действие по договарянето и начина на получаване на отпуснатите в заем парични средства, а по управление - действия, свързани с администрирането и изплащането на вече формираното задължение. Всички посочени видове услуги са пряко свързани с усвояването и управлението на кредита. След като законът забранява кредиторът да изисква от потребителя заплащането на такси и комисионни за действия свързани с усвояване и управление на кредита, то възнаграждението за допълнителни услуги не се дължи, на основание чл.10а, ал.4 ЗПК. Петте услуги в договора не са отграничени, като размер за всяка една и от тях и като действие.

Начисляването на възнаграждението за пакет допълнителни услуги по своето същество представлява разход по кредита по смисъла на чл.19, ал.1 ЗПК, с което се надвишава ограничението по чл.19, ал.4 ЗПК - ГПР не може да бъде по-голям от петкратния размер на законната лихва. В противен случай тази клауза е нищожна (чл.19, ал.5 ЗПК). Съгласно чл.19, ал.1 ЗПК, ГПР изразява "общите разходи по кредита". Те са детайлно регламентирани в § 1, т. 1 ДР на ЗПК и включват освен всички такси, комисионни, както и разходи за допълнителни услуги свързани с договора за К.. В допълнение, чл.19, ал.1 ЗПК допълва, че това са и комисионни и възнаграждения от всякакъв вид. Казано с други думи, възнаграждението за т.нар. "пакет за допълнителни услуги", прикрива разходи, които по своето същество са включени в ГПР. Това прикриване е санкционирано от разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗПК, която разпорежда, че всякакви клаузи, които имат за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона, са нищожни. В конкретния случай това е налице.

С оглед на въведеното изискване в правната норма на чл.20 от ЗЗД, във вр. с легалните дефиниции посочени от законодателя в §1, т.1 и 2 от ДР на ЗПК се обуславя единствения логичен извод, че посредством заобикалянето на закона и в нарушение на принципа за добросъвестност и привидно изпълнение на изискванията на материалния закон, чрез определяне на размера на дължимата лихва и прикритото оскъпяване на кредита посредством начисляването на такса за действия по усвояването и управлението му извън номинално посочения ГПР.

При тълкуване с оглед целта на договора се установява, че са нарушени не само разпоредбите на ЗПК, но и тези на ЗЗП. Договорът е изпълнен с неравноправни клаузи, в частност клаузите в т.VI от Договора за ГПР, ГЛП и възнаграждение за допълнителни услуги по смисъла на чл.146 ал.2 от ЗЗП, т. к. не са индивидуално договорени. Върху съдържанието на същите ищцата не е имала възможност да влияе, особено след като се касае за сключване на договор при общи условия, какъвто е настоящият. Накърняването на добрите нрави е налице именно, когато е нарушен правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен, чрез създаването на конкретни други разпоредби, в какъвто смисъл е и практиката на ВКС - Решение №4/2009г. по т. д. №395/2008г., Решение №1270/2009г. по Г. д. №5093/2007г. Един такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата.

Твърди се, че ищцата е извършила последно окончателно плащане на 04.09.2019г. в полза на ответника. Представител на ответника след отправено искане е предоставил на Р. Х. извлечение по сметка към договор за потребителски К. № */29.02.2016г., което е отпечатано на 09.09.2019г. От така представеното извлечение се установява безспорно, че общо платена сума по договора към 09.09.2019г. е в размер на 13 927,06 лева, както и че от същата не може да се установи за какво и на какво основание е заплатена сумата от 623,98 лева. Сумата от 623,80 лева, съставляваща разликата между действително платената сума в обща размер на 13 927,06 лева и посочената в раздел VI от договора задължение в размер на 13 303,08 лева, която пък от своя страна съответства на общия сбор на сумите в колони 2,3 и 4

от самото извлечение (главница, лихва и възнаграждение за допълнителни услуги).

Това води до извода, че ответникът без основание се е обогатил за сметка на Р. С. Х. със сумата в размер на 623.98 лева и на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД, дължи връщане на полученото.

Клаузите за заплащане на възнаградителя лихва и пакет допълнителни услуги са нищожни на две групи основания - поради цялостна недействителност на договора и поради самостоятелното им противоречие на добрите нрави, материалния закон и нищожност поради заобикаляне на закона, вследствие на което ответника се обогатил за нейна сметка без основание (въз основа на отпаднало основание) и същият дължи връщане на неправомерно платената сума в общ размер на 8 927,06 лева, от която:

3728.28 лева - възнаградителя лихва платена въз основа на нищожност на клаузата за възнаградителя лихва, предвид изложените доводи в т.1 и 2 от исковата молба.

4519,80 лева - възнаграждение за допълнителни услуги заплатени въз основа на нищожно споразумение, предвид изложените доводи в точка 3 от исковата молба.

623,98 лева - заплатена без основание сума, предвид изложените доводи в т.4 от исковата молба.

В съдебно заседание иска се поддържа от процесуалния представител на ищцата- адв.М.. Представя и писмена защита.

За ответника не се явява представител в съдебно заседание.С писмения отговор от ответника „.***.“ Е. оспорва иска като неоснователен. Правят се възражения, че Р. Х. е била уведомена за всички елементи от съдържанието на договора и споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, тъй като същите са договорени и попълнени още в стандартен европейски формуляр, подписан от ищцата първо на 26.02.2016г. с подписване на искането за предоставяне на потребителски К. и такъв от 29.02.2016г. Оспорват се и твърденията за неспазване изискванията на чл.11 от ЗПК за нищожност на договора за потребителски К., а също и за противоречие с изискванията на чл.19, ал.4 от ЗПК по отношение на размера на ГПР, че възнаградителната лихва от 41,17% противоречала на добрите нрави. От ответника се оспорва също твърдението, че поради невключване на възнаграждението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги в ГПР се заобикаляне разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК. Заобикалянето на закона по чл.26, ал.1 от ЗЗД е отделно основание за нищожност. Не е налице фактическия състав на чл.26, ал.1, предп. второ от ЗЗД- страните по договора са имали за цел реализиране на процесната сделка, която не е забранена от ЗПК и са я осъществили по уредения в него начин.

Според ответника ищцата не конкретизира и клаузите, които счита за неравноправни.

В отговора се излагат възражения и че следва да се отчете и извънпроцесуалното поведение на ищцата Р. Х., а именно сключването на четири допълнителни споразумения с ответника, представени с исковата молба, с които признава задълженията си за плащане на сумите, чиято дължимост се оспорва със сега предявените искове. Дори и да се приеме недействителност на договора за К., двете споразумения са самостоятелно основание за плащане на сумите, дължимостта на които се оспорва. Поддържа се становище за отхвърляне на исковете по изложените възражения.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба, отговора, становището в съдебно заседание, и като обсъди събраните по делото писмени доказателства, намира предявените искове за основателни по следните съображения:

Твърденията на ищците, че посочените в Договорите за К. размери договорно възнаграждение влизат в противоречие с добрите нрави, се явяват основателни.

Ищецът поддържа нищожност на клаузата за възнаградителна лихва в размер на 41,17 %, уговорена в раздел VI „параметри“ от процесния договор, като противоречаща на добрите нрави. Към момента на сключване на процесния договор – 29.02.2016г. е била приета разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК (нова – ДВ, бр.35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република Б.. Годишният процент на разходите включва общите разходи по кредита за потребителя, лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения и други разходи, пряко свързани с договора за потребителски К., които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати /чл.5.2. от Общите условия към договора за потребителски К.. С приемането на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК се очертава размера, до който би могло да се определи ГПР.

Принципът за еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори е залегнал при приемането на посочената разпоредба, като свободата на договаряне при договорите за потребителски К. е ограничена с оглед обстоятелството, че едната страна по договора – потребителя кредитополучател, е по-слабата икономически страна в договорното правоотношение.

Съдът намира, че за преценка дали са накърнени добрите нрави при уговорката за възнаградителна лихва, меродавна е именно разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК с определените в нея граници Затова и уговорена възнаградителна лихва в размер на 41,17 % и ГПР – 49,89 %, не противоречи на добрите нрави

с оглед регламентираното в разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК. Последната разпоредба е съобразена.

Основателни се явяват възраженията на ищцата относно платената по договора за потребителски К. и споразумението за предоставяне на пакет за допълнителни услуги, уговорено за заплащане в размер на 4 519,80 лева, видно от т.VI от договора за потребителски К.- „Параметри”

Видно от споразумението от 29.02.2016г. за предоставяне на пакет от допълнителни услуги същите се състоят в предоставяне от кредитора на една или всички от посочените услуги, а именно: приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския К.; възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски; възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски; възможност за смяна на дата на падеж и улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски К..

Според ал.2 от същата разпоредба кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

Законът не допуска кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита – чл.10а, ал.2 ЗПК. Съдът намира, че горните уговорки по споразумението относно предоставяните услуги, за които се дължи възнаграждението, както са описани по-горе попадат именно под определеното в ал.2 на чл.10 от ЗПК, а именно приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския К.; възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски; възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски; възможност за смяна на дата на падеж и улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства.

Извън посоченото по-горе, с уговарянето на допълнително възнаграждение в размер 4 519,80 лева съдът намира, че се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК относно поставената рамка, касаеща ограничение по отношение на размера на ГПР. А според разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗПК Всяка клауза в договор за потребителски К., имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Предвид наличието на нищожна клауза по договора, заплатеното от ищеца съгласно тази уговорка, се явява платено при начална липса на основание. Като такова, тази част от заплатена сума подлежи на връщане на основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД, а именно сумата в размер на 4 519,80 лева. Уговорената клауза за заплащане на пакет от допълнителни услуги е недействителна, поради противоречие с императивната разпоредба на **чл. 10а, ал. 2 ЗПК**, която забранява на кредитора да изисква плащане на комисионни, какъвто характер има уговореното възнаграждение, свързани с управлението и погасяване на кредита.

Уговорката за заплащане на такава допълнителна услуга поставят в по-неблагоприятна позиция потребителя, не защитава правата му като по-слаба страна в правоотношението и води до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по процесното правоотношение. Освен това, заплащането на възнаграждение за пакет допълнителни услуги е уговорено предварително чрез включването им в погасителен план като вноски, т.е., те са уговорени като дължими преди да е ясно и дали ще бъдат ползвани и предоставени.

Основателна се явява и претенцията на ищцата относно платената сума от 623, 98 лева, като платена без основание на ответника. видно, при отчитане на уговорените за плащане суми и платените такива според приложеното по делото извлечение по сметка към договор за потребителски К. №* на л.16 и 17 от делото последната сума не става ясно като какво задължение е платена от кредитополучателя и конкретно на какво основание от процесния договор за потребителски К..

Предвид всички изложени по-горе доводи, ще следва да се отхвърли претенцията на ищцата относно сумата в размер на 3728,28 лева и се уважат исковете за сумите в размер на 4 519,80 лева и 623, 98 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба в съда.

С оглед изхода на делото, на ищцата следва да се присъдят съдебни разноски разноски съобразно уважената част от исковете. Същата е направила съдебни разноски в размер на 385,00 лева- платена държавна такса. При отчитане на уважената част от исковете съдебните разноски за ищцата са в размер на 221,84 лева.

Ще следва ответникът да бъде осъден да заплати на адв.М.- процесуалния представител на ищцата адвокатско възнаграждение в размер на 411,88 лева /за двата уважени иска/, определено по реда на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения- чл.7, ал.2, т.1 и т.2/.

На ответника се дължат съдебни разноски за отхвърления иск, като съдът определи юрисконсултско възнаграждение от 100,00 лева съгласно чл.25 от Наредбата за заплащане на правната помощ/.

_По горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***” Е., ЕИК***, ***, представлявано от С. Н. и Ц. С., да заплати на Р. С. Х. с ЕГН *, с адрес

** , сумата в размер на 4 519, 80 лева - представляваща недължимо платено и получено възнаграждение за допълнителни услуги, предвид нищожност на клаузата по договор потребителски К. № */29.02.2016г. относно уговореното плащане на допълнително възнаграждение за закупен пакет за допълнителни услуги и споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги от 29.02.2016г., както и сумата в размер на 623,98 лева- платена без правно основание, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на предявяване на исковете в съда 29.11.2019г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „**** Е., ЕИК**, **, представлявано от С.Н.и Ц. С., да заплати на Р. С. Х. с ЕГН *, с адрес **, съдебни разноски по делото в размер на 221,84 лева.

ОСЪЖДА .**** Е., ЕИК**, **, представлявано от С.Н.и Ц. С., да заплати на адвокат Д. С.М., ЕГН*, вписан като адвокат в Адвокатска колегия- С., адвокатско възнаграждение в размер на 411,88 лева.

ОСЪЖДА Р. С. Х. с ЕГН *, с адрес***, да заплати на ***." Е., ЕИК**, ***, представлявано от С. Н. и Ц. С., съдебни разноски по делото в размер на 100,00 лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: